

Pleitnotities

Procedurenummer 06 / 2341 VEROR BRO1 T1
Rechtbank Rotterdam Sector Bestuursrecht
Zitting 8 december 2006 om 11:20 uur.

Stichting Natuurbescherming Vlinderstrik, Rotterdam,
Appellant
Gemachtigde: J.H. Ochtman

tegen:

Dagelijks bestuur van de deelgemeente Hillegersberg-Schiebroek,
Verweerder

Inzake

Ons bezwaarschrift d.d. 24 februari 2006 en de daarop betrekking hebbende beschikking op bezwaar van verweerder d.d. 27 april 2006 ter zake van de op 25 januari 2006 aan Sport & Recreatie Rotterdam verleende rooivergunning voor 40 bomen op het sportcomplex Toeg en Vras aan de Weegbreestraat te Schiebroek, op grond van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de Algemene Plaatselijke Verordening.

Oneigenlijk gebruik van het Verdrag van Chicago.

De rooivergunning is verleend op grond van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de Algemene Plaatselijke Verordening: de vergunning wordt verleend indien daardoor wordt voldaan aan de door de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie vastgestelde en voor Nederland geldende eisen op grond van artikel 37 en 38 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart (Verdrag van Chicago).

Dit betekent voor zover het Airport Rotterdam betreft, kort gezegd, dat de start- en landingsbaan op grond van het 2% hellingsvlak obstakelvrij gehouden dient te worden. De IVW heeft ons te dien aanzien bij brief van 31 juli 2006 als volgt geïnformeerd:

De Inspectie Verkeer en Waterstaat verricht hiertoe jaarlijks obstakelmetingen zowel op grond van programma 3a voor startbanen als op grond van programma 3b voor landingsbanen. Voor programma 3a wordt in opdracht van de IVW geïnventariseerd welke obstakels door het 1,2% vlak steken. Deze obstakels worden, na verwerking door IVW, opgenomen in de luchtvaartgids. Ieder vertrekkend vliegtuig is verplicht om veilig uit te vliegen, rekening houdend met o.a. deze obstakelinformatie. Verder worden de resultaten van deze inventarisatie aan de exploitant aangeboden die beoordeelt welke obstakels door het door IVW gehanteerde 2% vlak steken.

Dit vlak is gebaseerd op de International Civil Aviation Organization (ICAO) Annex 14 van het verdrag van Chicago. Het is aan de exploitant om hier verder actie te ondernemen.

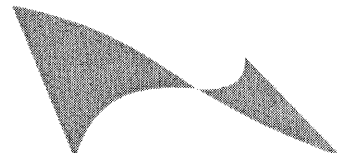
Voor programma 3b wordt bepaald welke obstakels door het 2% vlak steken. Deze resultaten worden aan de exploitant aangeboden opdat hij de nodige actie kan (laten) ondernemen.

Het is geen voorschrift van de IVW om te saneren op basis van het 1,2% vlak.

Op 24 april 2003 heeft Gemeentewerken Rotterdam aan verweerder een rooivergunning aangevraagd voor het kappen van 2.880 bomen in het Schiebroekse park en omgeving voor de realisatie van het Inrichtingsplan, **2%** vlak Schiebroekse Park (Verdrag van Chicago).

Dit inrichtingsplan is echter op grond van onjuiste informatie door de deelgemeenteraad vastgesteld. Gebleken is namelijk dat Gemeentewerken Rotterdam, ter rechtvaardiging van de rooivergunning op grond van het 2% vlak, heeft gebruikt de IVW hindernismetingen van juni 2002, programma 3a. Dit blijkt o.a. uit de begrenzing van het 2% vlak, die blijkens de kaart van de metingen 2005, veel ruimer is bemeten dan de begrenzing van het 1,2% vlak, volgens de kaart van de metingen van 2002, programma 3a. De begrenzing van dit vlak komt precies overeen met de desbetreffende begrenzing in de rooivergunningkaart. Deze begrenzing in de rooivergunningkaart betreft derhalve niet het 2% vlak, maar het **1,2%** vlak, programma 3a. Het inrichtingsplan werd gerechtvaardigd doordat de bomen alom in het Schiebroekse Park overschrijdingen van het 2% zouden vertonen. Niets is minder waar. De bomen ten oosten en zuiden van de Educatieve Tuin hadden zelfs op grond van hindernismeting 2002 programma 3a geen enkele overschrijding, vak 916 ten noorden van de Educatieve Tuin had volgens het 1,2% vlak overschrijdingen van 10 tot 11 meter, maar volgens het 2% vlak geen enkele overschrijding, terwijl vak 917 ten noorden van de volkstuinten volgens het 2% vlak slechts overschrijdingen had van 0 tot 1,92 meter waarbij het 1,2% vlak overschrijdingen aangaf van 15 tot bijna 17 meter!

Zoals gezegd, is de begrenzing van het 2% vlak veel ruimer dan het 1,2% vlak. Dit betekent weliswaar dat enerzijds meer bomen in aanmerking komen om op grond van het 2% vlak gerooid te moeten worden, maar anderzijds een aanzienlijk aantal minder bomen daarvoor in aanmerking komen vanwege het grote overschrijdingsverschil tussen het 1,2% vlak en het 2% vlak (ca. 15 meter in het Schiebroekse Park).

Het gevolg is dat in het Schiebroekse Park duizenden bomen op grond van het 2% vlak ten onrechte zijn geroid, terwijl hier toch ook artikel 4.4.4 lid 4 sub c van toepassing was.

Ik vind dit een schrijnend geval van oneigenlijk gebruik van het verdrag van Chicago. Om op onjuiste gronden een beroep te doen op de veiligheidsgevoelens van de mensen is op zich volkomen misplaatst, maar het hierdoor onnodig en onrechtmatig rooien van vele honderden duurzame bomen die voor mens en dier van grote betekenis waren voor het welzijn en de gezondheid, kan misdadig genoemd worden.

Niet alleen hebben wij moeite met het onnodige rooien van de honderden duurzame Eiken en Beuken ten zuiden van de Educatieve Tuin, die minimaal nog 15 meter hadden te groeien voordat zij ooit, waarschijnlijk nooit, enig gevaar zouden hebben betekend voor de vliegveiligheid. Wij hebben anderzijds ook grote moeite met het grote aantal ongemoeid gelaten obstakels die volgens metingen van 2005, programma 3b, overschrijdingen vertonen van tot meer dan 16 meter. Wat is de betekenis van het imperatieve karakter van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV in het licht van de vliegveiligheid, als deze voor de vliegveiligheid gevaarlijke obstakels al vele jaren ongemoeid blijven?

Derhalve hebben wij ook moeite met de onderhavige rooivergunning voor 40 bomen bij sportcomplex Toeg en Vras aan de Weegbreestraat. Waarom de desbetreffende vakken 524, 584 en 590, met overschrijdingen van 1,10 meter tot 8,09 meter wel rooien en b.v. vak 681, op dezelfde hoogte aan de andere kant van de Hofpleinlijn, met overschrijdingen van 4,68 tot 5,26 meter, ongemoeid laten? Zijn de bomen in de vakken 307, 308, 528, 529, 531 en 533 met overschrijdingen variërend van 5,57 meter tot 16,56 meter dan geen gevaar voor de vliegveiligheid? Deze bomen zijn immers nog niet geroid, noch is er voor deze bomen een rooiaanvraag ingediend.

Honderden waardevolle, duurzame Eiken en Beuken die zeer waarschijnlijk nooit enig gevaar zouden hebben kunnen opleveren voor de vliegveiligheid zijn op grond van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV geroid, terwijl andere bomen met overschrijdingen tot 16,56 meter op grond van hetzelfde artikel niet geroid hoeven te worden; althans de vermeende urgentie daarvoor ontbreekt kennelijk.

Verweerder zegt dat de 40 bomen van de onderhavige rooivergunning een overschrijding hebben tussen 6,44 en 11,60 meter. Verweerder zegt bovendien tijdens de hoorzitting van 21 maart 2006 dat de IVW metingen van juni 2003 de laatst bekende meting is. Op 22 december 2005 heb ik echter al van de IVW metingen ontvangen van augustus 2005, programma 3b. Uit deze metingen blijkt dat de bomen van de

onderhavige rooivergunning overschrijdingen vertonen tussen 1,10 en 8,09 meter en niet zoals verweerder beweert volgens metingen twee jaar eerder, tussen 6,44 en 11,60 meter.

Een vreemde zaak is ook dat de rooivergunning automatisch vervalt wanneer daarvan binnen een jaar na onherroepelijk worden geen gebruik is gemaakt. Men zou dat toch niet mogen verwachten in het kader van het imperatieve karakter van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV. Het klopt overigens niet dat, zoals verweerder beweert, de rooivergunning een jaar geldig is en dat deze voorwaarde standaard in elke rooivergunning wordt opgenomen. De APV bepaalt in artikel 4.4.7 dat het college de rooivergunning na een jaar kan intrekken, maar dit is beslist geen standaard. Dat in afwijking van de APV nu in de rooivergunning de bijzondere voorwaarde is opgenomen dat deze rooivergunning automatisch vervalt indien binnen een jaar na onherroepelijk worden daarvan geen gebruik is gemaakt, strookt niet met het imperatieve karakter van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV.

De onderhavige rooivergunning betreft 40 bomen. Gezien het niet onaanzienlijke verschil in hoogteoverschrijding tussen de IVW metingen van augustus 2005 en de door verweerder genoemde overschrijdingshoogten ga ik ervan uit dat een aanzienlijk kleiner aantal dan 40 bomen voor rooi in aanmerking komt. Daarbij kan nog overwogen worden of de bomen gekandelaberd dan wel gesnoeid kunnen worden.

Blijft onverlet dat er een grote willekeur bestaat in de toepassing van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV. Gezien de ervaring met het Schiebroekse Park acht ik het ontoelaatbaar dat het aan de exploitant van het vliegveld wordt overgelaten welke bomen wel of niet in aanmerking komen om op grond van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV geroid moeten worden.

Ik persisteer dan ook in mijn opvatting dat rooivergunningen op grond van artikel 4.4.4 lid 4 sub c van de APV vergezeld dienen te gaan met een aanwijzing van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat of een andere daartoe bevoegde instantie.

Ik verzoek u dan ook de onderhavige rooivergunning voor 40 bomen te schorsen totdat de door mij gevraagde aanwijzing kan worden overgelegd.

Voorts verzoek ik u de door ons betaalde griffierechten aan ons te vergoeden.

PLEITNOTITIES

Zaaknummer 06/2341

Mondelinge behandeling
Sector bestuursrecht, rechtbank Rotterdam

8 december, 11.20 uur

Stichting Natuurbescherming Vlinderstrik

appellant

gemachtigde: J. Ochtman

tegen

het dagelijks bestuur van de
**DEELGEMEENTE HILLEGERSBERG-
SCHIEBROEK**

verweerder

gemachtigde: mr. M.A.C. Kooij en

Ing. G.W. Arkesteijn

inzake

de beslissing op bezwaar d.d. 27 april 2006
waarbij de bezwaren tegen het besluit
vergunning te verlenen voor de kap van 40
bomen op het sportcomplex Toeg en Vras aan
de Weegbreestraat ongegrond te verklaren en
het besluit onder aanvulling van motivering in
stand te houden.

ONTVANKELIJKHEID

Voorafgaand aan ons betoog wil ik de rechtbank verzoeken de ontvankelijkheid van de Stichting op twee punten te onderzoeken:

1. Stichting Natuurbescherming Vlinderstrik heeft zoals de naam al doet vermoeden in de statuten een werkgebiedomschrijving opgenomen. Hieronder valt binnen de deelgemeente Hillegersberg-Schiebroek de Schiebroekse Polder en het Schiebroekse Park. Artikel 3 van de statuten meldt vervolgens dat onder het werkgebied ook valt de aan het Schiebroekse Park naastgelegen gebieden. Welnu, als we op de kaart kijken, zien we dat de Weegbreestraat een eind van het Schiebroekse park verwijderd ligt en nauwelijks als naastgelegen gebied beschouwd kan worden.
2. Om ontvankelijk te zijn, moet appellant over een procesbelang beschikken. Appellant geeft in zijn beroepschrift duidelijk aan wat het doel is: er moet een nieuwe rooiaanvraag op dezelfde grond (artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV) komen die vergezeld gaat van een aanwijzing van de Inspectie van verkeer en Waterstaat. Vervolgens kan die rooivergunning gewoon verleend worden omdat appellant erkent dat de bomen door het 2% vlak heensteken. Het door appellant gewenste resultaat lijkt verdacht veel op wat we nu hebben: een rooivergunning op basis van artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV echter zonder de door appellant gewenste en nergens in de wet verplichte of zelfs maar gewenste aanwijzing. Wat is nu eigenlijk het procesbelang van appellant? In de door hem gewenste situatie ontstaat immers ook gewoon een rooivergunning en worden de bomen geroid? Appellant moet daadwerkelijk met zijn beroep iets kunnen bereiken en dat is hier niet het geval.

BEROEPSGRONDEN EN WEERLEGGING

Appellant voert heel beperkt beroepsgronden aan:

1. Uit metingen van augustus 2005 blijkt dat buiten het Schiebroekse Park nog vele bomen staan die door het 2% vlak heensteken. Appellant vraagt zich af waarom deze niet worden gekapt.

Het bestaan van enkele bomen op een andere locatie die door het 2% vlak heensteken, let onverlet dat het DB o.g.v. artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV vergunning mag verlenen voor de aangevraagde bomen.

Ik wil nog enkele opmerkingen hierover maken:

- Het DB verleent kapvergunning eerst nádat zij een aanvraag daartoe ontvangen heeft. Het DB is immers nooit eigenaar van bomen en is dus in zekere zin afhankelijk van derden die een kapaanvraag doen.
- Bomen hebben de neiging te groeien waardoor kapaanvragen vanwege het 2% vlak altijd wel actueel zullen blijven.

Wij gaan niet verder in op de mate waarin enkele bestaande bomen op een andere locatie door het 2% vlak heensteken omdat dat verder niet relevant is in het kader van dit geding.

2. Om oneigenlijk gebruik van artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV te voorkomen, handhaaft appelland het verzoek de rooivergunning vergezeld te doen gaan van een aanwijzing van een daartoe bevoegde instantie als de Inspectie voor verkeer en Waterstaat. Door oneigenlijk gebruik twijfelt appelland aan de legitimiteit van de vergunning, wil vernietiging van de vergunning en

vervolgens weer vergunningverlening o.g.v. hetzelfde lid 4 sub c alleen dan met een aanwijzing van de inspectie voor verkeer en waterstaat.

Appellant stelt oneigenlijk gebruik van artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV. Appellant onderbouwt dit door te stellen dat op grond van IVW metingen uit 2003 een rooivergunning is verleend. Aan de hand van meettekeningen uit 2003 kunnen wij desgewenst aantonen dat de bomen te hoog zijn om te voldoen aan de eisen van het verdrag van Chicago.

Appellant erkent zelf bovendien in de processtukken dat de aangevraagde bomen te hoog zijn en door het 2% vlak heensteken. Het is mij dan ook helemaal niet duidelijk hoe hier sprake kan zijn van oneigenlijk gebruik van lid 4 sub c. Appellant wil na vernietiging van de vergunning opnieuw op dezelfde grond vergunningverlening. Appellant erkent immers zelf dat de bomen te hoog zijn. Anders gezegd: appellant twijfelt blijkbaar zelf niet aan de legitimiteit van de vergunning, maar wil voor het DB toch een soort van aanwijzing?

In het hele beroepsschrift door haalt appellant de vermeende oneigenlijke kap van een aantal bomen in het Schiebroekse park aan: een dergelijk kap zou volgens appellant voorkomen moeten worden in de toekomst. Daarom moet in deze zaak, ook al twijfelt appellant zelf niet aan de legitimiteit, toch een aanwijzing komen.

Even een opfrisser: in de 7 gevoerde rechtszaken tegen de kap van het Schiebroekse Park is het DB niet één keer in het ongelijk gesteld: de kap van deze 40 bomen is even rechtmatig als de kap van de bomen in het Schiebroekse Park.

Een aanwijzing is een fenomeen dat appellant uit de hoge hoed heeft getoverd: de APV kent het niet en stelt dat enige eis dat de bomen door het 2% vlak steken.

3. De bomen moeten blijven staan om geluids- en zichthinder van de Hofpleinlijn en de G.K. van Hogendorpweg tegen te gaan.

Nu het DB de kapvergunning heeft moeten verlenen o.g.v. artikel 4.4.4. lid 4 sub c APV is er geen ruimte meer voor afweging van dit argument.

4. O.g.v. het RPR 2010 is de lintbeplanting ecologisch waardevol als een groenblauwe wig tussen de ecologische hoofdstructuur en de stad.

Lid 4 sub c laat geen ruimte voor deze afweging. Daarnaast heeft het DB in de vergunning een herplantplicht opgenomen. Per saldo resulteert dit in behoud van de lintbeplanting waarbij echter de hoogte beperkter blijft.

CONCLUSIE

Op grond van voorgaande weerlegging van de aangevoerde beroepsgronden, verzoeken wij u dan ook beroepsgronden ongegrond te verklaren en het bestreden besluit in stand te houden.